

Europa er ude af trit med tidsånden: Den nye Silkevej viser vejen!

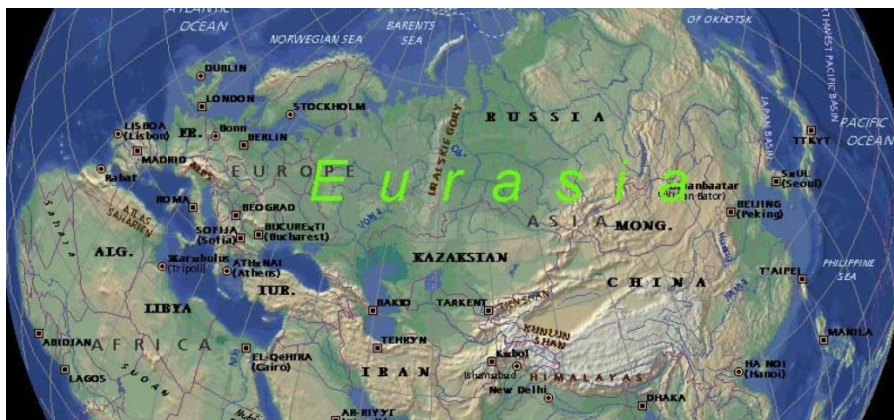
Af Helga Zepp-LaRouche

15. august 2016 – Etablisementet i de forskellige europæiske stater – eliten kan man næppe tale om – konfronteres i øjeblikket med en hel række indtryk, som de helt åbenbart endnu ikke har forarbejdet. Samlet under ét: Europæerne, der sidder fast i den gamle, euro-centrerede tankegang, oplever netop nu sammenstødet mellem deres ideologi og virkeligheden.

De såkaldte »mainstream«-politikere og -medier jamrer over det voksende antal kriser – Brexit, EU- og eurokrise, bankkriser, flygtningestrømme, terrorisme, anti-globaliseringsbevægelser – uden at man mærker nogen evne eller beredvillighed til at rejse spørgsmål ved, for slet ikke at tale om at korrigere, deres egen tankegangs fejlagtige antagelser, der har bidraget til disse kriser.

Rent faktisk oplever vi netop nu en proces med en helt ny strategisk orientering, hvor tyngdepunktet for længst har forskubbet sig til Asien, hvor et netværk af nye alliancer, der er indbyrdes forbundet af en fælles fremtidsvision, er ved at udvikle sig. Med næsten tre års forsinkelse har nogle finansmedier opdaget, at Kina, med sit Nye Silkevejsprogram, er i færd med at virkeliggøre et udviklingsperspektiv, omfattende 64 lande og 4,4 milliarder mennesker, og som, med sine 1,4 billioner i absolutte dollartal, er 12 gange så stort som Marshallplanen (i nutidig købekraft) og allerede omfatter 40 procent af verdensøkonomien.

»Den kendsgerning, at dette er en 30-40-års plan, er usædvanligt, for Kina er det eneste land med en langsigtet udviklingsplan, og dette understreger den langsigtede politiske orientering i Kina, i total modsætning til den politiske korttids-tankegang, der for det meste er frem-

herskende i Vesten«, skrev den tidligere IMF-økonom Stephen L. Jen for nyligt i *Bloomberg*.

I total modsætning hertil står resultaterne af en undersøgelse fra rådgivningsfirmaet McKinsey, der siger, at levestandarden for 70 % af befolkningen i de 25 vigtigste industristater mellem 2005 og 2014 er faldet, og at de kommende generationer trues af en fremtidsudsigt med tiltagende fattigdom. I det samme tidsrum har Kina derimod befriet 600 millioner af sin befolkning fra fattigdom og hjulpet dem til en meget god levestandard.

Trods disse iøjnefaldende, forskelle ignorerer politikere og medier i Europa denne helt modsatte dynamik. Den britiske historiker Peter Frankopan, forfatter til bogen *The Silk Roads: A New History of the World (Silkevejene: En ny verdenshistorie)*, kommenterede Europas ligegyldighed efter at have deltaget i en konference afholdt af Shanghai Samarbejdsorganisation (SCO) i Tasjkent, der ikke engang blev omtalt i de vestlige medier, på følgende måde: »Vort fokus på Europa medfører, at vi ikke ser hele virkeligheden. Vi er helt ved siden af med vores opfattelse, og har mistet forbindelsen med virkeligheden.«

Denne fremadrettede dynamik, Kinas politik med Den nye Silkevej, Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbanks nye finanssystem, der er rettet mod realøkonomien, den Nye Udviklingsbank ('BRIKS-banken') Silkevejsfonden osv., nye strategiske alliancer såsom BRIKS og SCO, det strategiske forbund mellem Kina og Rusland: alle disse elementer er de kulisser, der – allerede i månederne før kupforsøget – dannede baggrund for tilnærmelsen mellem Putin og Erdogan.

Allerede i 2013 bemærkede den tyrkiske statsminister, at Tyrkiet i sin frustration over de forgæves ansøgninger om optagelse i EU, ville anmode om medlemskab af SCO, for SCO var »bedre, mægtigere og havde flere fælles værdier.«

Den enstemmighed, hvormed Vesten stillede sig på de tyrkiske kupmagers side, medens Putin straks understøttede Erdogans trods alt demokratisk valgte regering, gjorde også sit. Ikke blot indgik man vigtige aftaler om økonomisk samarbejde mellem Rusland og Tyrkiet under Erdogans sidste besøg i Sankt Petersborg, såsom byggeriet af gasledningen Turkish Stream, tyrkisk landbrugs-eksport, turisme, opbygning af kernekraft osv.; men aftalen om fælles optræden i Syrien over for IS og andre terroristiske organisationer er afgørende. Alle intelligente europæere har straks hilst dette samarbejde velkommen som en *conditio sine qua non* (ufravigelig betingelse). Og samtidigt har Putin arbejdet på en overordnet plan for stabilisering af hele det centralasiatiske område gennem en række topmøder med statscheferne fra Iran, Aserbajdsjan og Armenien, såvel som gennem aftaler om en nord-syd-transportkorridor fra Rusland til Iran.

Mens de asiatiske stater arbejder på en helt ny model for økonomisk samarbejde, insisterer de europæiske regeringer og institutioner på et lige så unyttigt som arrogant »alt ved det gamle!«, altså yderligere »ukonventionelle monetære forholdsregler« som Quantitative Easing (pengetrykning), negative rentesatser og »helikopterpenge«, flere nedskæringer og mere globalisering, selv om alle disse variationer af politik for længst er blevet håbløst miskrediteret.

Så meget desto mere interessant er det, at enkelte repræsentanter for det etablerede system, som for eksempel Paul Goldschmidt, tidligere bankmand hos Goldman Sachs, træder offentligt frem med indtrængende advarsler om, at man omgående må erstatte universalbanksystemet gennem et bankopdelingssystem, fordi det i modsat fald truende bankkollaps ikke blot ville få de mest graverende økonomiske og sociale følger, men også ville true med at ryste de europæiske demokratier i deres grundvold. I universalbankerne støder bankindskydernes og låntagernes fundamentale interesser uløseligt mod hinanden. Kun den omgående indførelse af en Glass/Steagall-bank-opdeling vil være i stand til at afspænde den eksplosive situation. Og dette kommer fra en tidligere Goldman-Sachs-bankier!

Ordene fra Schillers skuespil 'Wallensteins Tod' (*Wallensteins Død*): »Han kommer sent, men han kommer«, passer også på Joseph Stiglitz, der i sin nye bog, *The Euro: How a Common Currency Threatens the*

Future of Europe' (*Euroen: Hvordan en fælles valuta truer Europas fremtid*), kommer til den erkendelse, at euroen blev skabt med en fødselsdefekt, og at dens sammenbrud var forudbestemt. At euroen ikke kunne fungere, kunne man læse hos nærværende forfatter allerede før dens indførelse. Men Stiglitz' vurdering af, at euroen hverken har ført til velstand eller integration i eurozonen, er desuagtet rigtig, og at EU kun vil kunne reddes, hvis den opgiver euroen. Dog ligger hans forslag om at indføre en »fleksibel euro« langt bag udviklingens tidskurve. Symptomatisk for det transatlantiske finanssystems slutfase er også de forskellige prognoser om, at Deutsche Bank nu bør »nationaliseres«, hvor det imidlertid blot drejer sig om at udsætte systemets endelige sammenbrud, der ikke lader sig forhindre, men ikke om at ændre Deutsche Banks politik, dvs. atter at orientere den mod realøkonomien og føre den væk fra derivatspekulation. Man kan allerede levende forestille sig de tyske skatteyderes fryd over at skulle hoste op med 19 mia. euro til en redning på kort sigt af Deutsche Bank, med sine udestående derivatkontrakter for i alt 55 mia. euro.

Den tidligere italienske statsminister Enrico Letta aner øjensynligt situationens alvor og henvendte sig til offentligheden med følgende appel: »EU må begynde forfra eller gå under«, hvor han giver udtryk for sin bestyrtelse over EU-statschefernes uenighed og passivitet over for EU's eksistentielle krise. Han siger yderligere, at det nu er statsmandskunst i stedet for bureaukrati, der kræves, og at Europa ikke blot kan være et Europa for dem, der vinder ved globaliseringen, men må beskytte sine borgere. Hørt! Hørt!

I de kommende uger afgøres det, om Europa er i stand til at overleve. Europas nationer er til alt held ikke identiske med Maastricht-EU's fejlslagne model og den lige så fejlslagne idé om en valutaunion, som, ud fra geopolitiske motiver, blev påtvunget Tyskland som pris for den tyske genforening. De forestående konferencer – fra G20-mødet i Hangzhou under Kinas forsæde i begyndelsen af september og til det økonomiske topmøde i Vladivostok i midten af september (hvor det drejer sig om integrationen mellem Den eurasiske økonomiske Union og Den nye Silkevej, altså om den potentielle skabelse af et fælles økonomisk rum fra Atlanten til Stillehavet), og til BRIKS-staternes topmøde i Indien i oktober – danner de rammer, inden for hvilke en ordensreguleret reorganisering af det verdensøkonomiske og finansielle system kan finde sted.

Alternativet er altså til stede: Tyskland og de andre europæiske nationer må omorganisere deres rådne finans- og banksystem og derefter, med perspektiverne for den Nye Silkevej, samarbejde om at opbygge verden. For at dette kan lykkes, må vi alle se ud over vores egen, europæiske næsetip og ærligt med hinanden diskutere spørgsmålet om, hvorfor vi er havnet i denne krise, og åbne os for den vision, der ligger i samarbejdet med Den nye Silkevej.

I Friedrich Schillers ånd: Alle kan bidrage med noget!